

דף סט.

עין משפט א.ב. יו"ד סימן שא סעיף א

א. מותר מן התורה לישוב על מצעים של כלאים ^ב שנאמר "לא יעלה עליך" אבל אתה מציעו תחתיך.

הגה: מותר ^ג גם להעלותם עליו שלא כדרך חימום, כגון לפרוס עליו אהל של כלאים, וכן לפרוס כלאים על גיגית שרוחץ בה לשמור על החום, דאינו אסור אלא דרך לבישה או להעלותם עליו דרך חימום.

א. ב. מדברי סופרים ^ד אסור לשבת אפי' הם עשר מצעים זו על גב זו והתחתון שבהם כלאים שמא תכרך נימא על בשרו, במה דברים אמורים במצעים רכים כגון יריעות ושמלות, אבל כרים וכסתות שהם קשים אין לחוש שמא תכרך נימא עליו, ומותר לישון עליהם, ובלבד שלא יהיה בשרו נוגע בבגד או מצע הכלאים.

מ"מ גם בקשים אם הם מלאים או אפי' רקים ומונחים על מטה או על תבן באופן שיכול ליכפף תחתיו ונכרך על בשרו אסור.

הגה: וי"א דכל זה בכלאים דאורייתא ^ה אבל בכלאים מדרבנן והם קשים מותר לישוב עליהם בכל ענין, ומ"מ לכתחילה לא יעשה מצעים גם בקשים מכלאים מדרבנן.

ב. מברייטא בביצה י"ד ע"ב, ויומא דף ס"ט ע"א.

ג. אפי' מדרבנן מותר ונראה דלא יגע בהן. ש"ך ס"ק א'.

ד. מימרא דר"ש בן פזי משום קהלא קדישא דבירושלים שם.

ה. כתב הש"ך בס"ק ב' דצ"ע שזה לכו"ע דבכלאים דרבנן מותר לשבת עליהם בקשים, ואפי' ללבוש מותר בקשים.

וצריך ליזהר לישוב בעגלה שיש עליה אהל תפור בגד פשתן שלא יגע בצדדים של אהל זה. ט"ז ס"ק ב'.

עין משפט ד.

יו"ד סימן שא סעיף ב

ב. ג. בגד העשוי מלבדים אם תפור בפשתן יש להזהר מלהעלותו עליו^י אפי' כמצע תחתיו, עד שיתפרנו במשי או בקנבוס.

הגה: כל הבגדים הקשים מותרים בהצעה מתחתיו^ז, ואסור ללובשן, ולבדים הקשים מותרים אפי' בלבישה כיון שאפי' ברכין אין איסורם אלא מדרבנן. ויש מחמירין בלבישת^ח הלבדים.

דף סט:

עין משפט א.ב.ג.

או"ח סימן קמד סעיף א

א. בס"ת אין מדלגין מענין לענין^ט, אבל באותו ענין כגון אחרי מות ואך בעשור לחדש השביעי שכהן גדול קורא ביוה"כ מדלגין^י, והוא שלא יקרא ע"פ שאסור לקרוא שלא מן הכתב^כ אפי' תיבה אחת.

א. ב. בנביא מדלגין^ל אפי' בב' ענינים באותו נביא, אבל מנביא לנביא אין מדלגין, ובתרי עשר מדלגין מנביא לנביא, ובלבד שלא ידלג מסוף

ו. כך פירש הב"י, ולדעת הרמב"ם דלבדים אסורים מדאורייתא, ועיין באר הגולה אות ז'.

ז. ובלבד שלא יהיה בשרו נוגע בהם, כמו בסעיף א'. ש"ך ס"ק ד'.

ח. ב"י בשם הרמב"ם, וה"ה להציען תחתיו כשבשרו נוגע בהן. ש"ך ס"ק ה'.

ט. מגילה כ"א, ויומא ס"ט.

י. כיון ששניהם מענין יוה"כ, ט"ז ס"ק א'. וזהו הטעם בתענית צבור שקוראים פ' ויחל בפ' כי תשא, ומדלגין לפסל לך משום שהם מענין אחד, ועוד טעם שני שקוראים אותם ב' עולים, ועיין בכה"ח אות ג'.

כ. וכהן גדול ביוה"כ שהיה קורא בעל פה היינו משום דאין גוללין ס"ת בציבור, וא"א להביא עוד ספר דאין קוראין בב' ספרים לאדם אחד משום פגמו של ראשון, מ"א ס"ק ב'.

ל. דאין יוצאת הוראה משם ואין חשש לטירוף הדעת ובלבול.

הספר לתחלתו מ.

מ. ודעת הט"ז והמ"א דגם בכל נביא אין לדלג מסופו לתחילתו למפרע, ועיין בכה"ח אות ט'.